



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institvto S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XCV. Liberatus à dæmonis cui se manciparat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

aliis Gaudis contigerat) persanandam erigitur in genua suorum brachiis, Patre, & Aue recitato, iconem faucibus apprimit, ad hanc momento dolor ponit, inflatio residet, expirat inflammatio, cibum poscit, sumit, conualescit.

XCIII.

*Quadriennia
pedibus ca-
piti sanatur.*

De beatorum honoribus S. Ignatio decretis Potosium nuncij venerant, & festis populi gaudiis soluebantur. Hinc tristis Christophoro Martinesio dolendi causa, quod eorum in partem non veniret, erat enim membris iam quadriennium ita interceptis, ut nisi fulcris alaribus non posset insistere, coniecta itaque in sanctum confidentia, effusoque in eum animo, Itane, inquit, Beatissime Patriarcha Ignari! communes inter letitias quæ tuo nomini celebrantur, ego doleam solus, & aliis omnibus honori tuo choros ducenibus, vnus ego non possim vel gressum mouere? pios questus non spreuit sanctus Pater, eo ipso temporis puncto vigorem membris infudit tam validum, ut fulcra proiecerit, & die proximè subsequenti omni ex parte conauerit.

XCIV.

*Capra pedi-
bus sanatur.*

Huic plane consimile, hoc eodem anno, sæculi huius nono Maiorica contigit. Dum enim apud nos, honores tunc recens Beato Ignatio dicatos, proferebatur communibus gaudijs gratulatio publica, mulier pedum vsu priuata, iis tamen ingratis, adesse in templo statuit. Dimouebat hanc forum ab imprudenti consilio, immensum obiciens populi concursam, deiectionem in à conferta turba, & pedibus proterendam. Quibus nihil mota, domo ut poterat, conatu difficili tandem exit, vixque in vico constiterat, & explicari mox pedum nodos, redire iis spiritus, & vires, ipsa fulcris alaribus procul à se abiectis, valens, & alacris templum petit, sancto gratias agit, epulo sacro illius memoriam, & beneficium celebrat.

XCV.

*Liberatus à
dæmonis cui
se mansipa-
rat.*

Michaëlem Schrammeum annorum septemdecim iuuenem studiorum causa parens Herbipolim miserat, sed is, quod solent suo arbitrio permitti iuuenes, in consuetudinem se dedit perditorum, à quibus inter alia scelera, etiam dæmonem pro magistro habere didicit in hunc modum res tota gesta est Dabat operam iuri, & insigni Mago, eius quidem amicus. Michaëlem cum socio eiusdem ætatis, magi domum perduxit. Illic alacriter bibitur; inde magus suas artes iactare; non fuit multa opus mangonia, ad infatuanda capita stultorum iuuenum, & proritandam curiositatem, noua & mira factitandi; præsertim cum sterili curioso, spes quoque utilis adderetur, suam enim quandam extollebat radicem magus, quæ linguæ indita, nihil non efficeret, iubendo quidem si linguæ inesset; tangendo autem digito inhaerens fores referaret, & scrinia; comminueret catenas, subterraneos thesauros in apertum extraheret, & taumaturgia similia ederet complura. Ceterum eam vili fore, dumtaxat tantillum animi opus esse ad ferendum semel dæmonis conspectum non ingrata specie adfuturi, ad tradendam illi vrbinitatis causa, exiguo syngrapho animæ potestatem; immensum pretium excrandus diaboli proxenetes, teruntij fecerat; sed stolidi iuuenes præpotentis radicis desiderio ebrii, nihil abnuere, sed pactis addi voluere, animæ potestatem

testatem non se ulterius dæmoni tradere, quam dum ea radice vterentur, vbi libitum foret eam dæmoni abdicare, tunc se pacto solutos intelligi velle. Contestari hanc legem, mago digitum porrigunt, ex quo stillas aliquot exprimit sanguinis, dictatque nouis discipulis formulam mancipationis, qua se dæmoni suo & sanguine, & chirographo obstringunt. Post hæc baccillis quibusdam instructos extra urbem ducit, in quadriuo conficit, humum circulo notat, ad caractères, & carmina comparet in medio circulo improuisus dæmon, adolescentis vultu teneræ ætatis. Horrent ad nefanda spectacula nouitij scelerum, certi, quod erat, cacodæmonem iis regi, pallent, silent, mutuo contuentes, circumspiciunt at fugam, at confceleratus artifex, sui prælagus periculi arcanis vinculis defixerat miseros, vt nullo conatu valuerint se inde eximere; animauit insuper aded, vt inserto quisque baccillorum suorum fascicula, chirographo suo, se dæmoni dederet, medium circulum semper occupanti. Quibus ita peractis diu collocutus est cum tyranno spiritu detestabilis magus, sed ignota lingua, postea illorum mediis digitis, rima ex qua sanguinem presserat tenui, promissam radicem nullo sensu doloris infixit, cum ea in urbem se referunt; illic in ædibus sceleratissimi præceptoris, experimentum radice & dare, & capere; mira vere, & fictè patrare, quæcumque illis conuento prædicta fuerant; quæuis fera admoto digito recludi, sepultus infra duos palmos ducatus argenteus exilite de terra, & vt ferrum magneti, admotæ manui adherere. Concha aquæ plena contactu diuidi, attolli & velut congelata sublime pendere; catena quam sibi data opera circum adstrinxerant, comminuta frustatim ad pedes concidere, hæc illi experientia, duplo quàm quæ agebant incantati, vel decem si tot suppetere animas pro tam beata radice datas voluissent. Inter hæc Michaël pattiam repetit, vbi pueriliter hæc ostentans, palamque factitans, referendis præsertim seris, & scriniis, vix furcam euasit. Furti enim grandis eam ob rem suspectus, reus, an insons, ægrè se laqueo subduxit; nec minus discrimen ab sociis adiit, qui se nactos thesauri latebras arbitrati, iuuenem in syluam pelliciunt, minis vrgent, & præsentem nece, ad prodendam sibi thesaurorum manifestariam radicem; quibus ipse quæ prima se obtulit cum dedisset, idcirco germanam putarunt, quod is eam tenens, nescio quid mirum, icantato digito, coram peregisset. Ita se illorum manibus, & morti eripuit. Ex his oculos sensim ad sua damna aduertere, fructum agnoscere venenatæ radice, intelligere quam exitiali amentia oppignerasset animam æternis supplicis, & exitio corporis plusquam probabili ad paciscendum denugis cum dæmone, denique serio cogitare de rescindendis feralibus conuentis: quæ cum amico Sacerdoti viro probato aperuisset, ab eo imprimis, edoctus est immanitatem culpæ & periculi cui esset obnoxius, deinde plurimum confirmatus ad ferendum quiduis, & agendum, quod tyrannidis admissæ iugum excuteret. Postremo Molshemium ad Patres Societatis destinatus, vt ope S. Ignatij iam iis in casibus explorata, recuperaret consignatum dæmoni syngraphum, & pacta conuenta rescinderet. Domi apud nos

egit

egit dies duodecim, in ieiunio, cilicio, aliaque simili afflictatione, & paranda tum vitæ omnis expiatione, tum fideli dæmonis eiuratione. Condito in eam rem die ducitur iuuenis in sacellum S. Ignatij, eiusque patrocinio creditus, aderant complures, inter quos Suffraganeus Argentoracensis, Rector Collegij votiuum S. Ignatio sacrum facit, Michaël fidem solemnem ex formula profiteretur, quam cum aggreditur legere, horrere mox, tremere & vocem Renuncio pronuntiaturus interstricta gula, præfocari, quoad is pœnis quem cura eius erat, lateri assidens, cruce sancta signatum, vocato Sancto Ignatij nomine sibi restituit, perucitque inuito dæmone, vt eiurationem eius absolueret; quam Rector exceptam Deo obtulit, sacroque altari imposuit. Haudquaquam tamen comparebat aut dæmon, aut sygraphum. Quare instauratis per aliquot dies spontaneis pœnis, preceationibus, contestatione, & sacro S. Ignatij; solemnem commendatione, illius præsidium, dæmonibus ineluctabile denuo iuueni rogatur. Die itaque decimo tertio anni 1613. Rector operans sacris ad Canonem venerat, cum excipitur à cunctis qui aderant stridor quidam velut præstrikti carta parietis, nihil tamen vndeuis dimissum conspicitur. Sed vidit Michaël à dextro altaris latere dæmonem, offendantem sibi suo scriptum sanguine sygraphum quod ei Herbioli dederat, deince eo proiecto vanescentem. Hoc vero postmodum peracto sacro sub altaris mappa superiore repertum est, actæque Deo, & S. Ignatio communes, & latæ ab omnibus gratiæ.

XCVI.
*Pestilentia
icti sanatur.*

Grassabatur pestilens morbus Paraquaij anno huius sæculi quinto, depascebatur inter alias honesti viri familiam numerosam, ex qua breui iam duo perierant, iacebant alij qua ægroti, qua morti proximi. Patribus è Societate illuc forte appulsis, dum ea loca Apostolicis excursionibus obeunt, lacrimabilem domus suæ statum exponit, & ab iis quidem consolationem quæ Christianum decebat accipit, sed præterea S. Ignatij iconem, vt eius familiam suo patrocinio tueretur, essetque sanis amuletum, & ægrotis salus. Magnam vir optimus sancti fiduciam suis omnibus mouet, iubet huic affectu præcipuo pro valetudine supplicent, faciunt, & quidem ex animo; redit postridie ad patres, gaudio gestiens, narrat ex quo imago domum subierat, & familiares, illius medicam implorauerant manum, omnes ad vnum valuisse etiam illos qui in extremis essent.

XCVII.
Dentium cruciatus sanatur.

Anno eodem in S. Iacobi, vrbe regni Chilenfis, moniali gingiua putris, vermes, & saniem mittebat, cum intolerabili dentium cruciatus, quem nulla sedabant, sed nec leuabant remedia. Nocte aliquando atrocius solito laborans, imaginem S. Ignatij ab vna ex religiosis sororibus accepit, quam flens, & flagitans aliquod tam sauo dolori solatium, ori piè applicuit, eoque ita dolorem absterfit, vt in miraculi argumentum dentes dentibus quateret, cum absque sensu peracerbo contingi antea mutuo ne leuiter quidem sustineret. Visa simplici feminæ res tanti, tam repentina curatio, vt suspicata sit esse fortuitam potius quam diuinam, reputans nimis alienum, vt leui tactu, imago hominis nondum inter sanctos adlecti, cruciatus momento dissipasset,